

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Louisa Heaton
Párizsi emlék

Janice Lynn
Nincs több esély?

Kate Hardy
Veszélyes út

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louisa Heaton, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Twins for the Neurosurgeon* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Janice Lynn, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Reunited with the Heart Surgeon* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Pamela Brooks, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *The Consultant's New-Found Family* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Kőszeghy Eszter

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 88. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-062-7

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Louisa Heaton
Párizsi emlék

ELŐHANG

Tizenegy héttel korábban

Samantha Gordon belépett a szállodai szobájába. Felsőhajtott, miközben kibújt magas sarkú cipőjéből, és ledobta a táskáját. Anélkül, hogy felkapcsolta volna a villanyt, odasétált a panorámaablakhoz, ahonnan fantasztikus kilátás nyílt az éjszakai Párizs pislákoló fényeire.

Az Eiffel-torony, a város nevezetessége aranylóan ragyogott. És még mindig nagy volt a forgalom az utcákon. Mint mindig.

Hogyan mehet tovább az élet?

Sam irigyelte a gondtalan turistákat és a helybelieket. Azt kívánta, bárcsak elvegyülhetne az emberek között, és még egyszer utoljára élvezhetné a gyönyörű várost. *Crêpes*-t, macaront vagy *crème brûlée*-t ehetne. Sétálhatna a Szajna partján, vagy még egyszer utoljára megcsodálhatná a Louvre műalkotásait. Magába szívhatná a város levegőjét, kultúráját, szenvedélyét meg reményét, hogy hazavihessen belőle valamennyit Richmondba.

Azt kívánta, bárcsak úgy tehetne, mintha ez a nap meg sem történt volna.

De itt van, és egyedül áll a sötétben a hotelszobában. Ő a felelős azért, hogy egy gyönyörű lány már nincs az élők sorában. Egy csodálatos kislány. Emmeline. Egy tizenegy éves gyerek, aki annyi mindenben ment keresztül, aki halálosan elfáradt, és *könyörgött*, hogy ne operálják meg újra.

De a döntést a szülei hozták meg, és Sam tudta, hogy ők is itt vannak valahol ebben a nyüzsgő nagyvárosban, kétségbeesetten, megkérdőjelezve a választásukat. Gyászolnak. Talán még egymást is hibáztatják. Vajon tönkremegy a házasságuk? Emmeline anyja meg volt győződve róla, hogy a beavatkozás helyes. Az apja kételkedett.

Sam saját tapasztalatból tudta, hogy a negatív emlékek megmaradnak az emberben. Hogy megterhelik és megváltoztatják. Akkor bukkantak elő, amikor a legkevésbé számítana rájuk, és tönkretesznek a jelent. A múlt szellemei. Soha nem eresztenek.

– Annyira sajnálom, Emmeline – suttogta, homlokát az ablaknak nyomva.

Soha nem fogja elfelejteni a kislányt. Emmeline megérdemli, hogy soha ne felejtse el.

Egy halk kopogás az ajtón kizökkentette Samet borús töprengéséből. Legszívesebben nem törődött volna vele. A gondolat, hogy most találkozzon valakivel...

Le kellene feküdnie az ágyra, és talán később rendelni valami enniivalót. Az elmúlt napokban alig evett valamit, és úgy látszik, elkapott valamilyen vírust. De most már az éhség is jelentkezett.

Másnap reggel korán kell kelnie, hogy elérje a nyolc húszkor induló gépét, mert egy órával korábban a repülőtéren kell lennie. A gondolatra felnyögött. Talán felhívhatná a légitársaságot, és átfoglalhatna egy későbbi járatra? Biztos indul több gép is Londonba.

– Egy pillanat!

Mezítláb végigsétált a szőnyegen, és felkapta a táskáját, hogy az egyik szék támlájára akassza. Aztán felvette a cipőjét, és arrébb tette, mielőtt benézett a kémlelőnyílásba. Nem nyitja ki csak úgy, főleg, hogy nem vár senkit.

Yanis?

Yanis Baptiste volt az egyik idegsebész, akivel a richmondi kórház – a *Sankt Barnabas*, más néven *Barney's* – és a férfi kórháza, a *Hôpital St. Albert* közötti csere keretében dolgozott együtt.

A csere egy hónapig tartott. Ő és néhány másik orvos különböző osztályokról érkeztek ide Párizsba, míg a párizsiak közül néhányan Londonban dolgoztak. A program már több éve működött, és idén Sam is jelentkezett, mert annyi pozitív dolgot hallott a kollégáitól. Elmondták, hogy sok értékes tapasztalatot szereztek, és hogy ez egyedülálló lehetőség arra is, hogy megismerje a várost és a kultúrát.

Samantha mindig kereste a módját, hogy bővítse a látókörét, és új dolgokat tanuljon...

De mit keres itt a férfi ilyen későn?

Sam kinyitotta az ajtót.

– Helló... Nem vártam látogatót.

Rámosolygott a késői vendégre, mert nem tehetett mást. Yanis Baptiste vonzó férfi volt – sötét haj, ragyogó kék szem, markáns arccsont és érzéki száj... Amikor először találkoztak, megfordult a fejében, hogy szívesen megcsókolná.

Gyakran zavarban volt, amikor vele dolgozott. Mindketten egyedülállóak voltak, és szívesen flörtöltek egymással.

– Van egy hagyományunk a *St. Albert*ben, hogy iszunk egy pohárral, ha elveszítünk egy beteget.

– A férfi felemelt egy üveg vörösborot.

Ha ez hagyomány... Különbösen is, jólesne egy ital. És kizárt, hogy kifossa a minibárt, aztán fizesse a horribilis számlát.

Samantha szélesebbre tárta az ajtót, és hátralépett.

– Gyere be!

Yanis mosolyogva lépett be, és egzotikus, férfias illata megcsapta Samantha orrát. Futólag lehunyta a szemét.

Yanis észrevette a poharakat a minibár felett.

– Szereted a merlot-t?

– Persze.

Sam nem tudta, hová üljön le. Mivel a sarokban lévő kis asztal mellett csak egy szék volt, állt, és figyelte, ahogy Yanis kibontja az üveget, majd tölt a borból.

Miután átnyújtotta a lánynak az egyik poharat, felemelte a sajátját.

– Emmeline-re!

Samantha toroka elszorult.

– Emmeline-re!

Miután koccintott a férfival, ivott egy kortyot. A bor finom volt.

A pohár pereme fölött Yanisra nézett.

– Elég zaklatott voltál, amikor elmentél. – A férfi kérdően pillantott rá.

– Igen... Ez normális, ha elveszítesz egy beteget.

– Mindig nehéz.

Mivel most már le kellett ülnie, Sam helyet foglalt az ágy végében.

– Nagyon megviselt. Emmeline nem akarta ezt a műtétet. Már annyi mindenen keresztülment, és belefáradt. Egyszerűen nem volt ereje tovább küzdeni. Hányszor operálták meg?

– Háromszor... Már háromszor kellett eltávolítanunk az agydaganatát. Nem csoda, hogy eleget lett.

És Emmeline-nek minden egyes alkalommal tovább tartott, mire felépült a beavatkozásokból.

– Tudod, hogy meg kellett operálnunk. Ha nem tettük volna meg, rosszabbodott volna az állapota, és akkor is meghal.

– De több ideje lett volna! A szüleivel és az öccsével. És ezt az időt mi elvettük tőle.

Samet elöntötte a bűntudat, és újabb kortyot ivott.

– Nem tudta volna élvezni azt az időt, te is tudod.

– De hát könnyöngött nekünk, Yanis! És a szülei azt mondták, hogy győzzük meg, mert bíztak a tudományban, mert bíztak bennünk. És mi történt?

– Részletesen tájékoztattuk őket a beavatkozással kapcsolatban, Sam. Nem tudhattuk, hogy Emmeline ma meghal. A korábbi műtétek szinte komplikációk nélkül zajlottak.

– De tudtuk, hogy kockázatos.

Yanis most odafordult a lányhoz.

– Mindig van kockázat. Helyesen cselekedtünk, Samantha. El kell hinned. A daganata nem volt operálható, egyre több és több tünete lett volna. Befolyásolta volna a beszédét. A nyelését. A motoros képességeit. Annyira szeretett úszni. Ma megpróbáltunk egy gyereknek még hat hónapot adni.

– És kudarcot vallottunk.

Sam felállt, hogy újra töltsön a borból.

– Bárcsak...

Könnyes szemmel elhallgatott, és próbálta összeszedni magát. A saját gyerekkori élményei az orvosokkal és a kórházi kezelésekkkel újra felszínre törtek. Arra a félelemre gondolt, amit annak idején érzett. Akár ő is lehetett volna Emmeline helyében.

Sam most közelebb jött, és mélyen a szemébe nézett.

– Bárcsak? – kérdezte Yanis halkán.

– Bárcsak másképp alakult volna!

Egy könnycsepp futott végig Samantha arcán. Yanis elvette tőle a poharat, a sajátjával együtt az asztalra tette, és magához húzta a lányt. Sam odasimult hozzá.

Olyan magányos volt itt Párizsban! Erre nem számított, amikor egy hónapra útra indult a szerelem városába. Azt képzelte, hogy esetleg találkozik egy francia pincérrel vagy egy bármixerrel. Valakivel, akivel egy kicsit lazíthat a kemény munka után. Hogy legyen egy kis könnyedség az életében. Vidámság.

A kórházban azonban rengeteget dolgozott, és esténként mindig olyan kimerült volt, hogy alig maradt ideje városnézésre. De ismerte Yanist. Még csak egy hónapja ismerte, de ez idő alatt sokat voltak együtt, és megbízott benne mint orvosban.

Így hát Sam élvezte, hogy a férfi átöleli. Boldogan lehunyta a szemét, miközben Yanis megnyugtatóan simogatta. Lassan felszáradtak a könnyei, és észrevette, hogy a férfi gyengéden ringatja őt előre-hátra. Ez olyan jó érzés volt, hogy szinte azt kívánta, bárcsak soha ne érne véget.

Amikor végre felemelte a fejét, hogy mosolyogva köszönetet mondjon, a pillantása találkozott a másik feszült tekintetével, és hirtelen rájött, hogy a férfi is szomorú. Sokkal jobban ismerte Emmeline-t, mint ő. Minden alkalommal ő műtötte, végigkísérte az elmúlt években, és bizonytalannal sokkal jobb eredményben reménykedett. És mégis itt van, hogy vigasztalja őt.

Sam látta és érezte, hogy a férfinak is szüksége van vigasztalásra.

– Yanis...

– *Oui?*

– Megcsókolnál?

Még soha nem kérte egyetlen férfit sem, hogy csókolja meg, de ebben a pillanatban muszáj volt. És tudta, hogy Yanis nem tenné meg kérés nélkül. Nem élne vissza a helyzettel. Valami azonban megváltozott. Úgy tűnt, mintha a teste életre kelt volna.

Néhány perccel ezelőtt még halálosan fáradt volt, de most hosszú idő óta először érezte magát újra elevennek. És azt kívánta, bárcsak történe valami közöttük. Elvégre ez az utolsó éjszakája Párizsban.

Yanis itt van vele ebben a hotelszobában. Miért ne vigasztalhatnák egymást?

Most a férfi az álla alá tette az egyik ujját, miközben továbbra is mélyen a szemébe nézett.

Amikor Yanis könnyedén az ajkaihoz érintette az ajkát, forró vágy lobbant fel Samben. Türelmetlenül cibálni kezdte a férfi ruháját.

Yanis az ajkaival és a nyelvével könnyedén végigsimított a lány nyakán. Sam szíve hevesen vert. Felejtenie kell! A kis Emmeline elvesztését, a saját múltját, a bánatát – legalábbis egy időre.

Yanis most szenvedélyesen megcsókolta. Sam türelmetlenül meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta az ingét, hogy érezze a teste melegét. Az izmai játékát.

Levette a blúzát, a férfi meg kikapcsolta a szoknyáját, amely aztán a földön landolt. Yanis óvatosan az ágyra fektette, és a lány magára húzta – élvezte a súlyát, a meztelen bőrét.

A férfi teste épp olyan fantasztikus volt, mint amilyennek elképzelte. Yanis már akkor felkeltette a figyelmét, amikor először találkoztak a *St. Albert*ben – még mielőtt bemutatták volna őket egymásnak.

Magas volt, úgy egykilencven körüli, és sötét haja mindig úgy nézett ki, mintha most kelt volna ki az ágyból. Ennek ellenére nagyon profinak tűnt. Széles válla volt, és keskeny dereka. Karcsúsított ingjei, tökéletesen szabott nadrágjai kihangsúlyozták edzett testét.

Tudta, hogyan kell öltözködni. Vagy jellemző minden franciára a veleszületett stílusérzék? Yanis akár modell is lehetett volna. Samantha gyakran észrevette, hogy sokan megnézik – ápolónők, betegek, kolleginák, sőt kollégák és más férfiak is.

És szingli volt. Sam nem értette, miért, de ebben a pillanatban, amikor Yanis a hasát csókolgatta, örült neki.

Vajon észrevette a sebhelyeit? És rá fog kérdezni? Hirtelen Sam elszégyellte magát, de az érzés eltűnt, ahogy a férfi folytatta a szerelmi előjátékot. A nyelvével megcirógatta a köldökét, majd lehúzta a bugyiját.

Sam megemelte a csípőjét, és lehunyta a szemét, amikor Yanis simogatni kezdte a combja belső oldalát. Önfeledten beletúrt a férfi hajába...

Minden tiszta gondolat kitorlóddott az agyából, minden gondról és szégyenről megfeledkezett. Izgatottan préselte magát Yanisnak, és azt kívánta, bárcsak sose hagyná abba, ahogy az ajkaival és a nyelvével kényezteti.

– Sam... Gondolnunk kell a védekezésre.

A lány bólintott.

– Szedem a tablettát. Van nálad óvszer?

Yanis megrázta a fejét.

– Nem azzal a szándékkal jöttem ide, hogy... – Mosolyogva nézte Samet. – Már régóta nem voltam nővel.

– Én már régóta nem voltam férfival.

Mosolyogva magához húzta Yanist. Lábaik a dereka köré kulcsolta, és izgatottan zihált, miközben a férfi óvatosan belehatolt, és lassan mozogni kezdett.

Anélkül, hogy megszakította volna a szemkontaktust, Sam szorosan ölelte Yanist, miközben az izgalom hulláma egyre inkább magával ragadta.

Röviddel ezután elérte az extázis csúcsát, felsikoltott, és ujjait a férfi hátába fúrta. Yanis lökött még néhányat, majd gyengéd csókokat lehelt a lány vállára.

Végül lassan elhúzódott, és ránézett.

– Jól vagy, *ma chérie*?

Sam mosolyogva bólintott. Lehunyta a szemét, mert hirtelen elszégyellte magát. És félt. Vajon a férfi meglátta az igazi énjét? Azt a Sam Gordont, akit mindenki elől rejtegetett? Kitalálta a titkát?

Most, hogy vége volt, azt akarta, hogy a férfi távozzon.

Mielőtt túl sok kérdést tenne fel neki.

1. FEJEZET

Jelen

Semmi sem hasonlítható ahhoz az érzéshez, mint amikor belépsz egy műtőbe. Ez az a hely, ahol csodák történnek. Ahol az életért folytatott küzdelem nemcsak fekete vagy fehér, hanem a szürke számos árnyalata. Itt lehet megküzdeni az elkerülhetetlennel. Itt a sebész harcol a betegséggel, a korrallal, a traumás sérülésekkel, és győz.

A műtők valószínűleg a kórház legfontosabb helyiségei. Persze Sam nem tartotta kevesebbnek a kórtermeket, ahol a betegek lábadoztak, vagy a rehabilitációs osztályt, ahol megtanulták, hogyan térjenek vissza az életbe. Csak itt, a műtőben kezdődik a csata, és az ő képességeik meg tapasztalatuk nélkül a betegek nem tudnák végigjárni a gyógyulás útját.

A műtőbe való belépés – a kézmosás, a köpeny és a kesztyű felvétele, a maszk és a fejhallgató – olyan rituálé volt, olyan eljárás, amely azt az érzést adta neki, hogy a világon minden hatalom az övé. És az irányítás.

A beteg már az asztalon feküdt altatásban, lélegeztetőgépre kötve. Az altatóorvos mellett különböző készülékek csipogtak, amelyek a fontos életfunkciókat mutatták.

- Akkor kezdjük! – mondta Sam, miközben az egyik nővér bekötötte a köpenyét.
- Dante Jackson, négy hónapos, vízfejűség, söntöt kap.
- Ellenőrizted a névtáblát?
- Igen. A megfelelő beteg fekszik az asztalon.

Sam bólintott. A szemközti falon Dante koponyájának legfrissebb felvételei voltak, amelyeket még egyszer utoljára szemügyre vett. Nem volt rá igazán szükség, mert pontosan tudta, hogy néz ki a kislány feje. De ez is egy rituálé volt. A műtőben nem érhették meglepetések, és nem volt szabad hibáznia. Itt mindig mindent kézben kellett tartania.

- Szikét! – Sam kinyújtotta a kezét, mire a nővér átnyújtotta neki a szikét.

Ideje elkezdni.

Mint mindig, most is a mantráját mormolta a maszk alatt.

– Mindenekelőtt ne árts... – A többiekhez fordulva hangosabban hozzátette: – Akkor mindent bele!

Érezte, hogy a csapat tagjai megnyugszanak, és látta, hogy néhányan még mosolyognak is. Sam műtét előtt mindig ezt mondta, szinte egyfajta rutin volt, ami úgy vélte, szerencsét hoz. Mint egy focista, aki mindig ugyanazt a zoknit viseli a meccsen, vagy mint a színészek, akik nyak- és lábtörést kívánnak egymásnak, mielőtt színpadra lépnek. Ettől Sam jobban érezte magát, és mindenki más is, mert látták, hogy formában van.

És így is volt – még ha ma egy kicsit rosszul is érezte magát.

Bizonyára semmi komoly.

Azok közé az emberek közé tartozott, akik mindig elnyomták a kellemetlenségeket. Azonnal bevett egy tablettát, ha fájdalmai voltak, vagy láza, esetleg valami nyálkaoldót megfázás esetén. Soha nem hagyta, hogy a betegség az útjába álljon.

Ma azonban egy kicsit...

Sam nem igazán tudta hová tenni a dolgot. Mostanában nagyon fáradt volt. Néha fáj a feje, de ezt a sok munkának tulajdonította. Felmondott az egyik kolléga, és mivel a kórház vezetősége még nem nevezte ki az utódját, a szokásosnál is többet dolgozott, és rengeteg túlórárt vállalt.

De jól érezte magát, és az idegsebészlet vezetője még meg is dicsérte.

Sam ránézett a kis beteg borotvált fejére, és elvégezte az első vágást. Pontosan. A keze nem remegett.

- Mi a helyzet, Aarav? – kérdezte az altatóorvostól.

– Minden rendben.

– Nagyszerű!

A kis Danténak egy agyi söntöt fognak beültetni, amely a folyadékot a fejéből a gyomrába vezeti, ahol aztán felszívódik.

– Fúrót kérek!

Amikor kinyújtotta a kezét, hirtelen émelyegni kezdett. Ez nem szokott vele megtörténni – és főleg nem a műtőben. A műtőben a világ többi része háttérbe szorult, amíg a harc véget nem ért. A mostani, ismeretlen érzés kibillentette az egyensúlyából.

– Hozna valaki egy pohár vizet? – kérdezte, és a következő pillanatban érezte, hogy minden tekintet rászegeződik.

Soha nem kért vizet. Soha nem kért zenét. Szerette a csendet. A készülékek megnyugtató hangja volt minden, amit hallania kellett. És most, hogy mindenki rá összpontosított, zavarba jött.

Csak az idegeid. Sokat dolgoztál. Ez teljesen normális. Persze hogy az. Ne törődj vele! Különben is, ma csúcsformában akart lenni.

Az új sebész ma reggel érkezik. Valószínűleg már itt is van. Feltehetően túl van a papírmunkán, megkapta a kódkártyát, és Elliot Parker, az idegsebészlet vezetője közölte vele a szükséges információkat. Elliot mindenkivel ezt tette, aki itt kezdett, mert azt akarta, hogy tudják, mit vár el tőlük, és milyen elképzelései vannak az osztállyal kapcsolatban.

Sam korábban találkozott Eliottal a folyosón, és megkérte, hogy később küldje be az új kollégát a műtőbe. Talán még azt is megengedi neki, hogy asszisztáljon. Minél előbb a csapat részének kell éreznie magát. Különben is, ez egy rutinműtét. Olyasmi, amit álmában is el tud végezni. És jó ürügy arra is, hogy képet kapjon az új kollégáról. Hogy megbizonyosodjon róla, ő a megfelelő ember a *Barney's* számára.

Képesnek kell lenniük bízni és támaszkodni egymásra. Különösen egy ilyen helyen, ahol minden egyes nap élet-halál kérdése. Már hallott David Emeryről, és jó híre volt. Nemrég publikált egy lenyűgöző orvosi cikket, és Sam már alig várta, hogy együtt dolgozhasson vele.

Mély levegőt vett, mielőtt fúrni kezdett. Eltökélten figyelmen kívül hagyta a gyomra háborgását.

Egy nővér jelent meg egy pohár vízzel meg szívószállal. Sam egy kicsit lehúzta a maszkot, hogy igyon egy kortyot. Azonnal jobban érezte magát. A szája már nem volt száraz, és a furcsa íz is eltűnt.

Felfrissülve folytatta a munkát, és hallotta, hogy a műtő ajtaja nyílik, majd becsukódik, és valaki átmegy a másik oldalra. Felnézett, hogy üdvözlje David Emeryt.

– Jó reggelt! Örülök, hogy el tudott jönni...

Sam elhallgatott, amikor annak a férfinak a szemébe nézett, akire egyáltalán nem számított. És akire túlságosan is tisztán emlékezett.

Tényleg ő lenne az?

Kizárt dolog!

Vagy mégis?

És mi a helyzet David Emeryvel?

– *Yanis?*

– Bonjour. Hogy vagy?

Sam látta a nevetőránccokat a férfi szeme sarkában, és vidáman csillogó tekintetét. Megpróbálta összeszedni magát, és elhessegetni az emlékeket. Ahogy ott vannak a hotelszobájában. Ahogy a sötétben szeretkeznek. De nem tudott tiszta gondolkozni.

– Ő Dante, négy hónapos. Ventriculoperitoneális söntöt kap. Csináltál már valaha ilyet?

Sam észrevette, hogy remeg a hangja. Nem mert a férfi szemébe nézni. Nem mert senkire se nézni. Szenvedélyes szeretkezésük után gyakorlatilag kidobta Yanist a szállodai szobájából, mert attól félt, hogy túl sokat árult el magáról a férfinak. Túl sok titkot.

– Igen.

Meg kell oldania ezt a helyzetet. Ez az ő műtője. Az ő betege. Dante most a legfontosabb személy, nem Yanis. És nincs helye a kétségeknak.

– Akkor lássuk, mit tudsz!

Sam átnyújtotta a férfinak a műszereket, és remélte, hogy senki sem vette észre, mennyire felzaklatta Yanis megjelenése. A keze remegett.

A pokolba!

– Vízet kérek. – Az ápolónő ismét az ajkához emelte a poharat, és egy kicsit elhúzta a maszkot, hogy Sam inni tudjon. – Köszönöm.

Mire visszafordult Yanishoz, a férfi már megkezdte a munkát. Erősen koncentrálni elhelyezte a söntöt, és csatlakoztatta a szelepet. Miután meggyőződött róla, hogy a megfelelő mennyiségű agygerincvelői folyadék távozik, elkezdte előkészíteni a zárást. A sebészeti asszisztens segédkezett neki, Sam figyelő tekintete mellett.

– Nem számítottam rá, hogy itt látlak – mondta a lány.

– Nem? Nagyon hirtelen jött. Elliot első számú jelöltje az utolsó pillanatban visszamondta a munkát. Én pedig elvállaltam.

Yanis kiváló idegsebész volt, és tökéletesen illett a csapatukba. Sam korábban gyakran megfigyelte őt a műtőben. Pontosan úgy dolgozott, ahogy kell. Nem volt kétsége afelől, hogy Dante a legjobb kezekben van.

– Aarav? Minden rendben? – kérdezte, próbálva visszanyerni az irányítást.

– A vérnyomás normális. A beteg jól viseli a műtétet.

– Nagyszerű.

Miközben Yanis összezárta a sebet, Sam ismét forróságot érzett, és kicsit megingott. Mi a fene ez? Megijedt, és az egyik nővérhez fordult, hogy törölje le a homlokáról az izzadságcseppeket.

Soha nem izzadt a műtőben. Még akkor sem, amikor valami rosszul sült el, és a sürgősségi protokollt kellett alkalmaznia. Mindig nyugodt maradt, és a szakértelmére meg a tapasztalataira hagyatkozott.

Miután Yanis befejezte a varrást, és köszönetet mondott minden jelenlévőknek, Sam tudta, hogy távoznia kell.

Friss levegőre volt szüksége.

Levette a kesztyűt, a maszkot meg a köpenyt, mindent a szemetesbe dobott, és sietett mosakodni. Talán el tud menekülni, mielőtt Yanis követné. Bárcsak lenne egy kis ideje gondolkodni...

Miként fog megbirkózni azzal, hogy a férfi itt dolgozik? Feltárta előtte a testét. Meg a lelkét. És tudta, hogy Yanis tudja. Még ha fogalma sincs róla, hogy mit jelentenek, de látta a sebhelyeit.

Sam gyorsan ledörzsölte a kezét, mert menekülni akart az érzések elől. A testét elárasztó forróságtól, a szédüléstől, a gyomra remegésétől.

– Samantha!

Ez a hang! Dallamos és bársonyos, csábos francia akcentussal. Olyan, mint egy simogatás. Balzsam megkínzott lelkének. Paradox módon azonban a lány kényelmetlenül érezte magát tőle.

Lehunyta a szemét. Össze kell szednie magát. Végül Yanis felé fordult.

– Igen?

Most, hogy a férfi levette a műtősapkáját és a maszkját, látta, hogy ugyanolyan vonzó, mint emlékezett rá.

De az, hogy egyszer szexeltek, nem jelent semmit. Nincs köztük kapcsolat. Csak vigasztalták egymást – ennyi az egész, és Yanisnak valószínűleg egyébként is van barátnője.

Ez utóbbi gondolat nem nyugtatta meg.

– Nem tudtam, hogy Richmondban akarsz dolgozni.

– Nem is akartam, de aztán jött ez a lehetőség. Fizetésemelést helyeztek kilátásba, sőt még kutathatok is, és a bátyám azt mondta, lakhatok nála, amíg nem találok saját lakást.

– A bátyád Richmondban él?

Miért nem tudja, hogy Yanisnak van egy bátyja? Egyáltalán miről beszélgettek Párizsban?

– Legalábbis itt élt. Luca most Dél-Afrikában van, ahol orrszarvúakat fog be, és rádióadókkal látja el őket.

Sam elzárta a vizet, és egy papírtörülővel megszáritotta a kezét.

- Orrszarvúakat?
- Ugyanis állatorvos.
- A családotban mindenki orvos?

Yanis elmosolyodott. Ettől miért dobbant meg hirtelen a szíve? – kérdezte magától Sam. És miért zúg a fülében a vér?

Mintha csak messziről hallotta volna a férfi válaszát. A fülében egyre hangosabb lett a dübörgés, és alig tudott koncentrálni. Felnézett, de aztán minden elhomályosult a szeme előtt.

Mielőtt beburkolta volna a sötétség, még látta, ahogy Yanis a homlokát ráncolja, és kinyújtja feléje a karját.